

Er zijn twee centrale figuren in het evangelie van vandaag. De eerste is natuurlijk Jezus, die een zieke geneest. De tweede is een romeinse honderdman, wiens knecht ernstig ziek is. Jezus geneest die zieke knecht.

In de tijd van Jezus' openbare leven was het joodse land een heel klein onderdeel van het grote romeinse rijk dat heel het middellandsezeengebied besloeg. Palestina was bezet gebied. Dat was al zo vanaf 35 vóór onze jaartelling. In Jezus' dagen dus al zo'n 60 jaar. Ook in een bescheiden plaats als Kafarnaüm was een romeinse legerenheid te vinden, een honderdman met ondergeschikten. De honderdman van Jezus'dagen komt scherp in beeld. Hij blijkt goed op de hoogte van de godsdienstige en bestuurlijke verhoudingen in het land.

Deze honderdman heeft een ondergeschikte aan wie hem veel gelegen is. Hij is op deze ondergeschikte gesteld, zou hem niet graag missen. Hij dreigt hem te verliezen, want de man is ernstig ziek. Nu heeft de honderdman over Jezus gehoord dat Hij de gave heeft zieken te genezen, een bijzondere gave, hem door een hogere macht geschonken. De honderdman zou graag een beroep op Hem doen.

Maar hij voelt aan dat het delicaat zou zijn wanneer hij als vertegenwoordiger van de bezettende macht zelf Jezus zou benaderen met het verzoek zijn knecht te genezen. Hij kan beter enkele oudsten van de joden die hij kent, benaderen en hen vragen met dat verzoek naar Jezus te gaan. Met deze oudsten verstaat hij zich goed. Hij heeft hen geholpen de plaatselijke synagoge te bouwen.

Zo gaat hij te werk. De oudsten luisteren welwillend en verklaren, hem graag deze dienst te bewijzen. Zonder aarzelen maken ze er werk van en gaan samen met Jezus naar het huis waar de zieke verblijft, het huis van de honderdman zelf. Deze hoort dat ze in aantocht zijn. Merkwaaardig, het maakt hem onrustig. Het was zijn wens, maar nu het zover is, is er weerstand in hem. Hij voelt zich onwaardig, in hoge mate.

Snel benadert hij opnieuw enkele van de oudsten van de joden en vraagt hen Jezus te verzoeken toch liever niet naar zijn huis te komen. Hij voelt zich te onwaardig een man Gods als Hij in zijn huis te ontvangen. Heilige eerbied bevangt hem.

Intuitief heeft de man beseft dat Jezus de heilige Gods is en hij zelf niet meer dan een gewone mens, die zich op niets kan laten voorstaan. Hoe zou hij er aanspraak op kunnen maken dat Jezus zijn huis betreedt ! En is het ook wel nodig, begint hij zich af te vragen. Eén woord van Hem toch zou voldoende zijn de knecht te genezen.

Aan zoveel nederigheid geeft Jezus zich gewonnen. Op het moment dat de honderdman zijn geloof in Jezus uitspreekt, is de knecht genezen. Om niet ontvangst hij hem terug, door en door dankbaar, mateloos blij.

Jezus verheugt zich over het geloof van de honderdman, deze heiden, die door en door goed is. Hoe opmerkelijk is zijn geloof. Jezus spreekt Zijn blijdschap uit : "Ik zeg u, zelfs in Israel heb ik zo'n groot geloof niet gevonden."

Lukas die ons het voorval vertelt, moet blij verrast zijn geweest toen hij er als gelovige uit de heidenen van hoorde. Hij heeft het graag in zijn evangelie, dat hij met zoveel zorg heeft samengesteld, opgenomen. Als zijn lezers had hij gelovigen uit de joden én, meer nog, gelovigen uit de heidenen voor ogen.

Dat hangt samen met Lukas' eigen levensgeschiedenis. Lukas was geen geboren jood. Het was van Paulus op een van diens missiereizen dat hij, heiden nog, van Jezus en Zijn evangelie had hoorde. Het boeide hem. Hij was een ontwikkeld man, ging nazoeking doen naar wat er van Jezus' optreden en boodschap onder de christenen bekend was, en bracht het geordend samen in zijn evangelie, en, later ook in de handelingen van de apostelen.

Hij deed dat omdat hij ervan overtuigd was dat die verhalen alle nieuwe gelovigen konden helpen om Jezus als de Christus te kennen, om zich een beeld te vormen van wie Hij was en van wat Hij had verkondigd, waar Hij voor stond en wat Zijn bevrijdende waarheid was. Jaren lang was hij Paulus' metgezel op zijn missiereizen. Als er één bevlogen verkondiger van Christus was, dan was het Paulus wel. En diens medewerker mocht hij zijn. Iets van Paulus' brandende liefde voor Jezus, de Christus droeg hij met zich mee. Hij laat er ons in delen.

Lukas' evangelie is wel gekarakteriseerd als het evangelie van de ontmoetingen. Die zijn altijd persoonlijk, en hebben altijd diepgang. Het zijn ontmoetingen die levens hebben veranderd, levens voor goed hebben getekend. Op die manier laat Lukas zijn lezers aanvoelen dat de Heer ook hen wil ontmoeten, ook in hun leven een leven gevende plaats wil innemen. Daarin is het heil gelegen dat Hij komt brengen. Dat Hij ook nu nog aan mensen wil brengen, aan u, aan mij.